

uden Kul; men jeg antager for Resten, at en saadan Overenskomst vil kunne opnaas og maaske endogsaa vilde blive opnaact med Jernbaneselskabet inden Finantslovens 3die Behandling, saa at man kan blive enig om at anbringe et saadant lille Sidespor, imod at erstatte Selskabet engang for alle, hvad det kan koste og dernaest at yde en lille aarlig Betaling som Bederlag til den Mand, der skal have speciel Ofsigt med disse Sidespors Brug. — Hvad angaar Forslaget Nr. 54, kan jeg kun sige, at det gjør mig ondt, at man ikke vil bevilge dette Beløb af 2,500 Kr. til Kontorhold til Fysici. Det er jo i Forveien lavt lønneede Embedsmænd og ikke faa af dem have anvendt Beløb af deres egne Midler eller af deres Løn til Kontorudgifter, og det er vistnok ikke i Statens Interesse, at der skal spares altfor meget i den Retning, at man skal være altfor bange for at stride til den Slags Udgifter; i Serdeleshed, da Summen er saa ringe, havde jeg troet, at man ikke vilde negte den. — Hvad Forslaget Nr. 55 angaar, kan jeg ligeledes kun beklage, at man ikke vil bevilge dette ubetydelige Tilskud til Op- læring af en Færing til Dyrlæge. Det er et Onske paa Færperne at faae en indspødt Færing oplært, vel især af den Grund, at man gaar ud fra, at naar det er en Færing, bliver han nok deroppe, hvorimod det, naar man fik en Danff deroppe, var tvivlsomt, om han vilde søle sig tilfreds, og om han ikke snart vilde forlade Derne igjen. Man mener, at man havde mere Sikkerhed for at beholde ham, naar det var en indspødt Færing. — Jeg skal dernaest kun bemærke med Hensyn til Bespisningsreglementerne for Sindsfygeanstalterne, at derom er ikke stillet Ændringsforslag ved denne Behandling, men jeg tvivler ikke om, at jeg vil kunne blive enig med Udvalget om et Ændringsforslag i saa Henseende til 3die Behandling, beregnet paa at tilveiebringe Ænsartethed derved, at den bedre Bepisning gjøres til Regel i begge Anstalter i Tilfælde, hvor der er Forskjel i saa Henseende.

Jeg skal nu saa lort som det er muligt, gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Forslag, om hvilket den erede sidste Tale talte. — Først finder jeg mig, i Anledning af den erede Forslagsstiller's Bemærkning, opfordret til i nogle faa Ord at gjøre Rede for min Stilling til denne Sag, saaledes som jeg stillede mig ligeoverfor Udvalget ifjor, og saaledes som jeg tror at have opfyldt — saavidt som jeg fornaar at opfyldte det — Udvalgets Mening med dette Forslag. Jeg skal foreløbig bemærke, at jeg ikke tror, det kan nytte Noget at forsøge paa at forklare erede Medlemmer i Salen i Almindelighed denne indviklede Sags Sammenhæng, i det Mindste mener jeg, at for at dette kunde ske, maatte der først foreligge en kort trykt Beretning om Hovedpunkterne i Sagen, for at det kunde være muligt at holde de forskjellige Navne og Personer ude fra

hverandre. Jeg tror derfor ikke, at det, selv om de øvrige Forudsætninger vare tilstede hos samtlige Medlemmer, vilde være umuligt at forklare mundtlig hele denne Sags Sammenhæng og alle de enkelte Momenter, som komme i Betragtning i den. Men det, der efter min Mening er Hovedsagen i det Hele, som det nu stiller sig, er det Spørgsmaal om, hvorvidt denne Enke kun havde en Brugsret over Gaarden, i hvilket Tilfælde hun naturligvis ikke var berettiget til at sælge Gaarden, eller om hun var Eier af Gaarden, i hvilket Tilfælde der ikke kunde være Noget i Veien for, at hun eller hendes Mand som hendes Mand kunde sælge den, og dette Sidste antog Højesteret. Højesteret antog, at hun havde ikke blot en Brugsret, men en Eiendomsret, og det er dette Sidste, der, som det erede Medlem viste, synes at stride mod den almindelige Mening paa Vers, som den erede Forslagsstiller saa stærkt har fremhævet. Vist er det, at Højesteret kom til det Resultat, at hun havde Eiendomsret, og kom som Følge deraf ogsaa til det Resultat at opretholde Handelen om Gaarden. Det laa for dengang, da der for mig kom til at foreligge Spørgsmaal om at indlede kriminel Undersøgelse mod de Mand, som havde raadet hende og bistaaet hende ved denne Handel og medvirket til at tilveiebringe Salgskontrakten, og naar jeg altsaa negtede at beordre kriminel Undersøgelse imod dem, saa er det i Kraft af det, som det foretømmer mig, uimodsigelige Raasonnement, at, da det ved Højesteretsdommen er blevet afgjort, at Konen har været Eier af Gaarden og haft Lov til at sælge den, saa kan der selvfølgelig ikke være noget kriminel i at have hjulpet hende hermed eller at have raadet og tilskyndet hende hertil og faaet Kontrakten opsat. Jeg mener, at det kan i den Henseende ikke komme i Betragtning, om ogsaa hun eller hendes Raadgivere kunde have haft mere eller mindre personlig Tvivl, om hun virkelig isølge Lovgivningen kunde anses for at være Eier af Gaarden; thi den Tvivl har Højesteret løst ved at erkjende hende for eiendomsberettiget til Gaarden, og man kan ikke straffe en Mand, selv om han har haft en feil Mening i denne Henseende om den bestaaende Retstilstand. Hvis de Paagjældende havde forbulgt Noget, eller der forelaa skjulte Fakta eller andet Sligt, der kunde være Tale om at fremdrage ved en kriminel Undersøgelse, saa var Sagen en hel anden, men det er der slet ikke Tale om; det, der er Tale om, er kun den juridiske Bedømmelse af det Foreliggende, det er kun Spørgsmaalet om Bestaffenheden af Konens Ret, saaledes som det hele Faktum laa for. Derfor har jeg ment, at der ikke kunde være Spørgsmaal om med nogen Nytte at indlede kriminel Undersøgelse mod disse Folk, og jeg tror ogsaa, i det Mindste vil jeg det Indtryk under de Forhandlinger, jeg havde med en Del af Udvalgets Medlemmer ifjor, at man ligeledes var enig i, at der ikke kunde komme Noget ud deraf, men